

VI KEELAND

Achter de schermen

Life on stage 1

Vertaald door Sophie van Vliet

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor mijn man,
wiens stem ongemerkt altijd in mijn boeken belandt.*

Definities

game [e m]

Werkwoord

1. een kansspel spelen om geld

synoniem: *gokken*

2. manipuleren, vooral op oneerlijke of gewetenloze wijze

Zelfstandig naamwoord

1. een fysieke of mentale activiteit of wedstrijd die regels heeft en die mensen voor hun plezier doen

throb [r b]

Werkwoord

1. krachtiger of sneller slaan, zoals het hart onder invloed van emotie of opwinding; bonzen

synoniemen: *kloppen, pulseren*

2. vibreren, hunkeren

Zelfstandig naamwoord

1. een krachtige, regelmatige slag

Proloog

Maanden later

Ik draai me om. Hij heeft zich op één knie laten zakken en er ligt een zwartfluwelen doosje in zijn uitgestoken hand. Mijn hart begint wild te bonken in mijn borst... of voel ik eerder een *throb*?

‘Trouw met me, schoonheid.’

...en daarmee is het spel eindelijk uit.

Hoofdstuk 1

Cooper

Voor de derde keer binnen een uur gaat de telefoon op mijn bureau over. Ik kijk ernaar en zie met iets toegeknepen ogen dezelfde naam weer op het schermje oplichten. Ik frons, maar veeg deze keer over het scherm om op te nemen. Ze slaat de beleefdheden over en vertelt meteen wat ze wil. ‘Kom voor de lunch naar de studio.’

‘Ik heb een lunchafspraak,’ lieg ik.

‘Ik kan je een heerlijk toetje geven als je klaar bent,’ zegt Tatiana op poeslieve toon.

‘Dank je, misschien een andere keer,’ lieg ik weer. Er komt geen andere keer. Ik baal dat ik niet eerder van mijn vaders fouten heb geleerd. Zijn beleid om zaken en plezier gescheiden te houden was na een harde les tot stand gekomen.

‘Dit is al de derde keer dat je me afpoeiert. Weet je wel hoeveel mannen een moord zouden doen om bij me te zijn?’

‘Het zijn er vast heel veel. Luister, Miles loopt net naar binnen... Ik moet ophangen.’ Mijn broertje glimlacht aarzelend en zwaait. Ik steek één vinger omhoog en neger waar Tatiana allemaal nog over ratelt. Zijn bezoek is onverwacht, maar ik ben blij dat ik een smoes heb om op te hangen.

Miles knikt en loopt naar de mahoniehouten tafel waarop drankflessen en sierlijke kristallen glazen staan, de tafel waar we onze vader ook zo vaak naartoe hadden zien lopen. Hij schenkt zichzelf een groot glas goudkleurige drank in en giet de helft in één keer naar binnen terwijl hij naar het uitzicht op Los Angeles kijkt. Zijn gezicht staat gespannen. Dat verbaast me niets, hij komt altijd alleen maar langs om iets van me te vragen.

Snel maak ik een einde aan het telefoontje met Tatiana, en net als ik wil ophangen, klinkt Helens stem door de intercom. 'Ik heb Stephen Blake voor je op lijn één.'

'Geef me nog een minuutje, Miles.'

Het glas van mijn broer is leeg tegen de tijd dat ik mijn korte gesprekje met Stephen afrond. Zijn bruine ogen staan vermoeid en zijn kaak is gespannen. Wat hij ook nodig heeft deze keer, het is iets groots.

'Ben en ik nemen een groot risico met dit project. We willen hem, maar niet voor veertig procent meer. Hoger dan tien kunnen we niet gaan. Jij bent de superagent, overtuig hem van het winstpercentage dat we bieden.' Ik weet al wat er nu gaat komen voordat de woorden door de hoorn klinken. 'Ja, klinkt goed, volgende week een dinertje. Nee, zeg tegen Miriam dat ze niemand hoeft uit te nodigen.' Een korte stilte en dan: 'Dank je, Stephen, ik kijk ernaar uit.'

Ik hang op en richt me tot Miles. 'Waar heb ik deze eer aan te danken, broertje van me?' Ik heb wel een idee waarom hij hier is, toch zal ik het spelletje meespelen.

Mijn broer ontwijkt de vraag en kiest ervoor langzaam naar het echte onderwerp van gesprek toe te bewegen. 'Probeert Miriam je nog steeds te koppelen?'

Ik schenk mezelf een drankje in uit een kristallen karaf en hef die om Miles zonder woorden er ook nog een aan te bieden. 'Ze beweert dat pap tegen haar heeft gezegd dat ze ervoor moet zorgen dat ik met een goede partij trouw.' Ik neem een slokje uit het glas. 'Er zal volgende week hoe dan ook een vrouw bij het etentje zijn, ook al heb ik net tegen Stephen gezegd dat ik dat niet wil.' We wisselen een zeldzame oprechte glimlach uit. Stephen was de beste vriend van onze vader, en hij is een van Hollywoods meest begeerde agenten.

'Misschien heeft Miriam wel gelijk. Je wordt oud. Tijd om te stoppen met half Hollywood neuken en je te settelen.'

'Ik ben negenentwintig. Dat noem ik niet oud.'

'Wel voor Hollywood-begrippen. Daarbij woon je de laatste tijd zo'n beetje hier op kantoor.' Hij kijkt om zich heen. 'Je begint op pap te lijken.'

Miles zegt dat laatste alsof het iets negatiefs is. We zijn in hetzelfde huis opgegroeid en op mijn vader gaan lijken is wat mij betreft een compliment, maar mijn broertje brengt het alsof het een belediging is. Tijd voor een ander onderwerp, een dat ons dichter bij het doel van zijn bezoek brengt.

‘Hoe gaat het bij Mile High?’ Ik vraag het voorzichtig, want ik weet dat het een gevoelig onderwerp kan zijn. Een jaar na het overlijden van onze vader hebben mijn broer en ik zijn legendarische filmproductiebedrijf opgesplitst. Ik koos ervoor om de weg te vervolgen die mijn vader was ingeslagen, de weg die ervoor had gezorgd dat Montgomery Productions een naam was waar iedere A-acteur en regisseur mee wilde samenwerken. Miles daarentegen vond het tijd voor verandering. Hij dook in de riskante wereld van reality-tv en nam zijn eerste serie op, *Stripped*. Tot op de dag van vandaag begrijpt hij maar niet waarom *Stripped* – een serie waarin een verzameling strippers met nepborsten wordt gevolgd – is geflopt. Hij weigerde zich bij die mislukking neer te leggen en heeft de afgelopen vijf jaar proberen te bewijzen dat hij de koning van reality-tv kan worden. Bovendien heeft hij zijn trustfonds vrijwel geheel opgemaakt, heeft hij twee realityshows ‘die niet stuk konden’ zien floppen en is hij en plein public gedumpt door het twintigjarige sterretje voor wie hij net een Porsche had gekocht.

Onze relatie werd de afgelopen jaren steeds moeizamer naarmate Montgomery Productions steeds meer floreerde. Mijn succes versterkte de wrok die mijn broer altijd al tegenover mij had gevoeld.

‘Het gaat geweldig,’ zegt hij. ‘Echt geweldig. We zijn net begonnen met de productie van een serie die echt heel groot gaat worden. Een knaller, dat weet ik gewoon.’

Die woorden heb ik iets te vaak uit de mond van mijn broer horen komen om ze te geloven, hoewel ik diep vanbinnen nog steeds de hoop koester dat hij op een dag succes zal hebben. ‘Dat is geweldig. Wat is het voor een serie?’

‘Het is deels *Survivor*, deels *Bachelor*.’ Miles’ ogen lichten op. ‘*Throb*. Zelfs de naam van de serie is geniale marketing.’ Hij heeft echt passie voor zijn werk. Dat hij geen succes heeft, ligt niet aan

zijn vastberadenheid. Daarom heb ik het altijd lastig gevonden om nee tegen hem te zeggen, ook als ik wist dat het niet verstandig zou zijn om te investeren in waar hij dan ook mee kwam.

‘Twintig bikinibabes op een verlaten eiland. Eén aantrekkelijke vrijgezel, die toevallig ook nog eens een veelbelovende rockster is, en talloze fysieke battles voor droomdates. Moddergevechten en zo. Een van de deelnemers staat zelfs bij me op de loonlijst. Zij doet onder valse voorwendselen mee, voor mij en niet voor de vrijgezel. De adverteerders zullen het geweldig vinden.’

Het kost me moeite mijn ware gedachten niet op mijn gezicht te laten zien. Vroeger raakte je in de problemen als je zestien was en zwanger werd. Tegenwoordig krijg je dan je eigen realityserie. ‘Interessant. Wanneer beginnen de opnames?’

‘We hebben de eerste paar weken er al op zitten. Er zijn twaalf meiden uitgeschakeld en we hebben er nog acht over. Met de laatste vier gaan we over twee weken live op de Caraïben filmen.’

‘Ik heb er nog helemaal geen reclames voor gezien. Wanneer gaat het in première?’ Ik hoop, voor Miles, dat dat nog minstens zes maanden duurt.

‘Over drie weken.’

‘Drie weken?’ Ik hou me in, echt waar, maar de schok klinkt door in mijn stem. Een volslagen nieuwe serie zonder reclames, terwijl zo’n beetje elke zender een andere realityserie heeft? Dit gaat nooit wat worden.

‘Ja.’ Miles’ zelfvertrouwen hapert maar heel even, en toch merk ik het op. ‘Luister, Coop.’ Hij slikt moeizaam en haalt diep adem voordat hij verdergaat. ‘Ik zal niet liegen. Ik heb hulp nodig. Ik heb net een goede deal uitonderhandeld voor tien aaneengesloten dagen primetimereclames, maar ik kom een beetje geld tekort.’

‘Hoeveel is een beetje?’ vraag ik kortaf. Ik weet dat mijn broertje de boel bagatelliseert.

‘Het hele bedrag. Ik heb één-komma-twee nodig.’

‘Miles.’ Ik zucht en haal mijn hand door mijn haar.

‘Het is echt een heel goede serie, Coop. Met een beetje reclame gaan de kijkcijfers gewoon door het dak, ik weet het zeker.’

Dit heb ik allemaal al eens eerder gehoord. Miles' gekleurde en onbetrouwbare verzekering is niet genoeg om me te overtuigen. 'Stuur me wat van het ruwe materiaal. Ik wil het zien voordat ik een besluit neem.'

'Regel ik voor je.' Hij glimlacht en slaat de rest van zijn drankje achterover. 'Ik zal Linda vragen je de eerste paar afleveringen te sturen. Je zult dolgraag mee willen doen.'

Ik ga liever dood dan nog meer reality-tv te moeten kijken, denk ik bij mezelf.

*

Eindelijk thuis na een veertien uur durende werkdag die nog erger eindigde dan hij begon, bel ik Helen en vraag haar om ervoor te zorgen dat iemand de volgende ochtend mijn hagelnieuwe Mercedes uit de garage ophaalt. Hij was pas drie dagen oud toen iemand er bij een rood licht achterop knalde. En ik was al tien minuten te laat geweest voor mijn eerste afspraak omdat er weer eens een probleem was met de lift in het gebouw waar ik woon. Uiteindelijk was ik tweeënveertig trappen naar beneden gelopen met het idee dat de dag niet slechter kon worden. Wauw, wat had ik ernaast gezeten. Want toen kwam Miles' bezoekje.

Ik spring onder de douche en laat de strakke knopen in mijn schouderpijpen bewerken door de massagestraal. Net als ik diep zucht en me eindelijk begin te ontspannen, word ik gestoord door de deurbel. 'Hè, verdomme,' brom ik. Ik pak een handdoek en loop naar de deur. Er kan maar beter iets ergs zijn gebeurd.

Het is Lou, de nachtportier, met een pakketje. 'Dit is door een koerier voor u afgegeven. Ik heb u niet binnen zien komen. Waarschijnlijk was ik net naar het toilet. Sorry daarvoor, meneer Montgomery, mijn blaas is niet meer wat hij is geweest.'

'Geen probleem, Lou. Fijn dat je het bent komen brengen.'

'U had ook nog bezoek eerder vanavond. Ze stond niet op de lijst met goedgekeurde bezoekers en u reageerde niet op mijn belletje, dus ik heb haar weggestuurd.' Lou wacht even. 'Ze was er niet blij mee.'

‘Heb je haar naam genoteerd?’

‘Dat was niet nodig. Het was die actrice, Tatiana Laroix.’

Perfect. Ik heb het op de aardige manier geprobeerd, maar ze pakt de hint maar niet op. ‘Dank je, Lou. Je hebt er goed aan gedaan.’

‘Dat is nog eens een mooie vrouw, zelfs op mijn leeftijd blijf je naar haar kijken. Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik dat zeg.’

‘Je hebt gelijk. Ze is mooi.’ *En knettergek.*

Ik trek een joggingbroek aan en werp een blik op het pakketje. *Mile High Productions*. Geweldig. Reality-tv, ik kan geen geschiktere manier bedenken om deze waardeloze dag af te sluiten.

Ik pak een biertje, neem een stevige slok en stop de dvd in het apparaat. Tijdens de eerste tien minuten wordt de helft van de vrouwen voorgesteld. De methode is best interessant, ook al zijn de antwoorden dat niet. De presentator is heel bekend en ik ben onder de indruk dat Miles hem heeft kunnen strikken. Elk meisje is een minuut in beeld terwijl hij een woordassociatiespelletje met hen speelt. Geweldig bedacht, voorspelbare antwoorden. Na zes vrouwen die bij het woord *profound* aan de teksten van rapper Macklemore denken, heb ik er genoeg van. Misschien ziet alles er morgen minder naargeestig uit.

*

Vrijdag is een afspraakloze dag. Die traditie heeft mijn vader aan mij doorgegeven en het zorgt ervoor dat de laatste dag voor het weekend er een is waar ik naar uitkijk. Het is de enige dag die Helen vrijhoudt. Geen afspraken, geen telefonische vergaderingen, geen lunchafspraken, geen bijeenkomsten. Ik heb het voor het zeggen, de hele dag. Deze week heb ik dat harder nodig dan ooit. Ik doe mijn hardlooperdopje op het terrein van de studio omdat ik weet dat Miles promotieopnames voor *Throb* heeft. Ik besluit onaangekondigd langs te gaan om een kijkje te nemen.

Tot mijn verrassing is het terrein verlaten, dus ik loop naar de beveiliging om te zien wat er die dag bij Mile High op de planning staat.

‘Hoi Frank.’

Frank Mars zit voor een tiental beveiligingsschermen en verdeelt zijn aandacht tussen de kaarten op zijn bureau en de videobeelden. Hetzelfde uniform, dezelfde snor, dezelfde sigaret achter zijn oor, ook al is hij twintig jaar geleden gestopt. Hij ziet er wat doorleefder uit, meer zout dan peper in zijn dikke lokken, maar zoveel is hij niet veranderd sinds ik nog kind was.

Al zo lang als ik me kan herinneren is Frank ons hoofd van de beveiliging. Hij maakte ook vast onderdeel uit van mijn vaders pokerviertal, samen met de directeur van een concurrerend film-productiebedrijf en een van de gaffers. Om de week kon ik hen op vrijdagavond altijd in de lege studiohangar vinden met een speeltafel en een paar traytjes bier. Als je die ruimte binnenliep, zou je niet zeggen dat twee van de spelers rijke, machtige Hollywood-bazen waren en de andere twee mensen die op hun loonlijst stonden.

‘Cooper! Waar heb jij verstopt gezeten, knul?’ Frank staat op, schudt mijn hand en slaat me op de rug.

‘Druk geweest. Het is alweer een tijdje geleden, hè?’

‘Een tijdje? De laatste keer dat je hier was, was Gaffer nog niet eens met pensioen.’

‘Is Gaffer met pensioen?’

‘Alweer bijna twee jaar.’

Twee jaar? Die gedachte beangstigt me. Ik dacht dat het eerder drie maanden geleden was dat ik hier voor het laatst ben geweest. ‘Shit, zeg. Niet te geloven dat het al zo lang geleden is. Pokeren jullie nog steeds op de vrijdagavond?’

Frank klopt op zijn borst, zijn hand op zijn hart. ‘Zolang m’n tikker het blijft doen, blijf ik spelen.’

‘Speelt Gaffer ook nog steeds, ondanks zijn pensioen?’

‘In de wintermaanden. ’s Zomers sleept zijn vrouw hem mee naar Arizona. Daar woont hun dochter nu, met de twee kleinkinderen.’

‘Wordt paps stoel nog steeds doorgegeven?’

‘Zeker weten. Die stoel kan niet door één man bezet worden. Hé, speel je mee vanavond? We wilden Ted van financiën vragen, maar die wint altijd van me.’

‘Beweer je nou dat ik niet van je zal winnen?’

Frank begint te lachen. ‘Je hebt het knappe uiterlijk van je vader, maar niet zijn pokervaardigheden, knul.’

‘Misschien neem ik je uitnodiging wel aan, Frank, alleen al om je een schop onder je ouwe reet te geven.’

‘Doe dat maar.’ Hij glimlacht en de rimpeltjes rond zijn ogen worden dieper. ‘Acht uur?’

‘Waarom ook niet. Hé, weet je waar Miles is? Ik dacht dat ze hier vandaag promo’s zouden opnemen.’

‘Hij is op locatie aan het schieten, op een strand in Malibu.’

Dat had ik kunnen verwachten. Als Miles de kans kreeg om een meisje in een minuscuul bikinietje te hijsen... ‘Oké. Nou, dan kom ik vanavond terug om je te verslaan, ouwe.’

‘Blijf jezelf dat maar wijsmaken, knul.’

*

Precies om acht uur ben ik weer op het studioterrein, met veel zin om mee te doen aan een van mijn vaders favoriete tijdverdrijven. Frank is de speeltafel aan het klaarzetten en Ben stopt net Heineken in de koelbox.

‘Wat? Denk je dat je rijk bent of zo? Heineken? Waar is de Budweiser gebleven?’ roep ik terwijl ik naar Ben toe loop met een traytje Bud.

‘Alleen die ouwe van jou dronk die troep.’ Ben Seidman, de oprichter en directeur van Diamond Entertainment, pakt mijn hand vast bij het overnemen van het traytje. Diamond Entertainment is de op één na grootste filmstudio in Hollywood, na Montgomery Productions, uiteraard. Ben is toevallig ook een van mijn vaders oudste vrienden en mijn peetvader.

‘Hij dronk dat omdat het goed spul is. In tegenstelling tot die geïmporteerde troep die je daar hebt.’

Een tijdje praten we bij en halen we herinneringen op aan een aantal spellen van vroeger. Ik ben blij dat ik vanavond ben gekomen. Een avond met deze mannen is precies wat ik nodig heb.

Goede herinneringen, koud bier, en geen woord over de dreigende vakbondsstaking die me grijze haren bezorgt.

Ik trek een Bud open en tik met mijn flesje tegen dat van Ben voor ik een slok neem. Budweiser smaakt waardeloos. Ik zou veel liever de Heineken nemen die Ben drinkt – of een Stella uit mijn koelkast thuis – maar dat zal ik nooit aan hem toegeven. Soms is iets gewoon traditie. ‘Waar is Gaffer?’

‘Die kon er niet bij zijn vanavond, de zus van zijn vrouw heeft een staaroperatie gehad, dus hij heeft haar mee naar Seattle genomen om haar op te zoeken of zo.’

‘Valt Ted in?’

‘Nee.’ Frank grijnst.

‘Wie is dan de vierde?’

‘Zij.’ Frank gebaart naar de andere kant van de ruimte, waar een vrouw met een traytje bier komt aanlopen. Een traytje Stella nota bene.

‘Hé Frank.’ De vrouw glimlacht en ik laat bijna mijn flesje vallen. En dat komt niet alleen doordat ze betoverend mooi is. Ik kan gewoon niet geloven dat Frank een vrouw laat meespelen.

‘Echt?’ vraag ik ongelovig.

Frank glimlacht veelbetekenend. ‘Echt.’

‘Nooit gedacht dat ik dat nog eens zou meemaken.’ Ik schud mijn hoofd.

‘Wat?’ De mooie vrouw vraagt het aan mij.

‘Je bent een vrouw.’ Ik glimlach en haal mijn schouders op.

‘Is dat zo?’ Met grote ogen kijkt ze geveinsd verbaasd omlaag en klopt speels op haar lijf. ‘O, mijn god. Het is zo.’

‘Dat bedoel ik niet.’

‘Dus meisjes kunnen wel kaarten?’ Ze is klein, misschien maar één meter zestig, haar hoofd komt net tot mijn borst, maar ze recht haar rug en kijkt me uitdagend aan. Vreemd genoeg begint er iets te tintelen in mijn broek als ze me zo uitdaagt.

‘Geen idee, kun je dat?’ Ik besluit niet langer terug te krabbelen en in de aanval te gaan. Ik wil haar graag tegengas zien geven.

‘Jazeker. En jij?’ Ze trekt een wenkbrauw op. Shit, wat is dat sexy. Weer een tinteling.